

**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Сушка Дмитра Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини четвертої статті 22 Закону України „Про правовий режим земель охоронних зон об’єктів магістральних трубопроводів“

Київ
1 липня 2026 року
№ 165-2(I)/2026

Справа № 3-134/2026(297/26)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Гришук Оксани Вікторівни – головуєчого, доповідача,
Барабаша Юрія Григоровича,
Совгирі Ольги Володимирівни,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Сушка Дмитра Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини четвертої статті 22 Закону України „Про правовий режим земель охоронних зон об’єктів магістральних трубопроводів“ від 7 лютого 2011 року № 3041–VI (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 37, ст. 371) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Гришук О.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Сушко Д.В. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частині першій статті 8, статті 21, частинам першій,

четвертій статті 41 Конституції України (конституційність) частину четверту статті 22 Закону України „Про правовий режим земель охоронних зон об’єктів магістральних трубопроводів“ від 7 лютого 2011 року № 3041–VI зі змінами (далі – Закон).

Відповідно до частини четвертої статті 22 Закону „до особливих обмежень, що діють у межах охоронних зон об’єктів магістральних газопроводів, етиленопроводів, належить заборона:

будувати житлові будинки, виробничі чи інші будівлі та споруди, громадські будівлі, за виключенням розміщення електрогенеруючих установок та пов’язаних з ними газових та електричних мереж, вузлів обліку, іншого пов’язаного обладнання за рішенням Кабінету Міністрів України та/або рішенням суб’єкта управління об’єктами державної власності, що використовуються у процесі провадження діяльності з транспортування природного газу, реконструкції, модернізації, капітального ремонту, технічного переоснащення, виконання інших видів будівельних та ремонтних робіт щодо існуючих на момент набрання чинності цим Законом котельних, нежитлових сільськогосподарських будівель, у тому числі нежитлових приміщень, споруд комплексів тепличних господарств;

розміщувати автозаправні та автогазозаправні станції і склади пально-мастильних матеріалів;

будувати гаражі та автостоянки, дачні і садові будинки та господарські споруди;

будувати автомобільні дороги та залізничні колії, що проходять паралельно до магістрального газопроводу, крім випадків спорудження відомчих технологічних доріг підприємств магістральних газопроводів;

влаштовувати звалища, виливати розчини кислот, солей та лугів, а також інших речовин, що спричиняють корозію;

розміщувати спортивні майданчики (крім спортивних майданчиків (полів) та фізкультурно-оздоровчих споруд для занять спортом на відкритому повітрі, які мають ґрунтово-трав’яне покриття та не передбачають побудови капітальних

будівель і зон для глядачів), стадіони, ринки, зупинки громадського транспорту, організовувати заходи, пов'язані з масовим скупченням людей;

будувати огорожі для відокремлення земельних ділянок приватної власності, лісових ділянок, садів, виноградників тощо;

зберігати сіно та соломку, розбивати польові стани і табори для худоби, розміщувати пересувні та стаціонарні пасіки;

висаджувати багаторічні насадження;

облаштовувати цвинтарі, скотомогильники;

переорювати (руйнувати) під'їзні шляхи та відомчі технологічні дороги до магістральних газопроводів;

розводити вогонь і розміщувати відкриті або закриті джерела вогню“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

Товариство з обмеженою відповідальністю „Оператор газотранспортної системи України“ (далі – Товариство) у січні 2023 року звернулося до Бориспільського міськрайонного суду Київської області з позовом до Кукоби А.В., Сушка Д.В., у якому просило зобов'язати Сушка Д.В. усунути загрозу газорозподільній станції „Осокорки-1“ у спосіб невідкладного демонтажу господарського будинку й огорожі на земельній ділянці площею 0,1 га з цільовим призначенням для ведення індивідуального садівництва.

Рішенням Бориспільського міськрайонного суду Київської області від 30 квітня 2025 року позовні вимоги Товариства задоволено частково; зобов'язано Сушка Д.В. демонтувати господарський будинок та огорожу, розташовані на вул. Затишна, 33 в урочищі „Млиново“ на території Золочівської об'єднаної територіальної громади Бориспільського району Київської області; у задоволенні позову в частині вимоги до Кукоби А.В. відмовлено.

Постановою Київського апеляційного суду від 23 грудня 2025 року апеляційну скаргу Сушка Д.В. залишено без задоволення, апеляційну скаргу

Товариства задоволено, рішення Бориспільського міськрайонного суду Київської області від 30 квітня 2025 року скасовано й ухвалено нове рішення про задоволення позовних вимог: зобов'язано Кукобу А.В. та Сушка Д.В. усунути загрозу газорозподільній станції „Осокорки-1“ у спосіб демонтажу господарського будинку й огорожі на земельній ділянці площею 0,1 га, що побудовані в охоронній зоні цієї станції.

Колегія суддів Другої судової палати Касаційного цивільного суду у складі Верховного Суду ухвалою від 20 лютого 2026 року відмовила у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою Сушка Д.В. на підставі пункту 2 частини третьої статті 389 Цивільного процесуального кодексу України.

Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що частина четверта статті 22 Закону порушує принцип правової визначеності (частина перша статті 8 Конституції України), а щодо порушення частини п'ятої статті 41 Конституції України зазначає, що йому не надано жодної компенсації у зв'язку з демонтажем результатів будівництва.

Обґрунтовуючи свої твердження, Сушко Д.В. посилається на положення Конституції України, Закону, на практику Європейського суду з прав людини, а також на судові рішення в його справі.

3. Вирішуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із

зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону, та якщо вичерпано всі національні засоби юридичного захисту (за наявності ухваленого в порядку апеляційного перегляду судового рішення, яке набрало законної сили, а в разі передбаченої законом можливості касаційного оскарження – судового рішення, винесеного в порядку касаційного перегляду); з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців (частина перша статті 77).

3.1. Конституційна скарга Сушка Д.В. надійшла до Конституційного Суду України 28 травня 2026 року та є повторним зверненням щодо перевірки на відповідність Конституції України частини четвертої статті 22 Закону, поданим після закінчення тримісячного строку, встановленого пунктом 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“. Першу конституційну скаргу, яка надійшла 18 травня 2026 року, Секретаріат Конституційного Суду України повернув на підставі частини третьої статті 57 Закону України „Про Конституційний Суд України“ через її невідповідність за формою вимогам цього закону.

Сушко Д.В., звернувшись із клопотанням про поновлення пропущеного строку подання конституційної скарги, зазначає, що „строк подання конституційної скарги не пропущено“, а остаточним судовим рішенням у його справі є постанова Київського апеляційного суду від 23 грудня 2025 року. На обґрунтування своєї позиції та всупереч попередньому твердженню автор клопотання посилається на статтю 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ і наголошує, що Верховний Суд ухвалою від 20 лютого 2026 року відмовив йому у відкритті касаційного провадження у справі і саме з цієї дати він вичерпав усі засоби захисту та набув право на подання конституційної

скарги. Сушко Д.В. зазначає, що вперше подав конституційну скаргу в межах строку, встановленого Законом України „Про Конституційний Суд України“.

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України не вбачає підстав для поновлення пропущеного строку подання конституційної скарги.

3.2. Із аналізу змісту конституційної скарги випливає, що Сушко Д.В., твердячи про невідповідність Конституції України частини четвертої статті 22 Закону, фактично висловлює незгоду із судовими рішеннями в його справі, наводить власне розуміння Закону та Конституції України, що не можна вважати належним обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваних положень Закону.

Отже, автор клопотання не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Сушка Дмитра Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини четвертої статті 22 Закону України „Про правовий режим земель охоронних зон об’єктів магістральних

трубопроводів“ від 7 лютого 2011 року № 3041–VI зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**